

ENTER

前

狩猎

ตำนาน
ตำนานโขง 1

李达 Li Da เขียน
Wisnu แฉา

狩猪

ตำนานคา
ล่าน้ำโขง

ล่า ตอน ถ้ำนาคาลำไย 1

李达 Li Da เขียน Wisnu แปล

狩猎2: 湄公蛇窟 Shou Lie 2 : Mei Gong She Ku

Copyright © Tianjin People's Publishing House

B&R Book Program

This edition is published by arrangement with Jamsai Publishing Co., Ltd through the agency of CHINA NATIONAL PUBLICATIONS IMPORT & EXPORT (GROUP) CORPORATION.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2408-9

ภาพประกอบปก Lubava / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

ENTER

สำนักพิมพ์เอ็นเออร์บุ๊กส์

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

คำนำ

เคยจับ 'งู' กันไหม เชื่อว่าแฟนหนังสือของเอ็นเธอร์ปรีดส์น่าจะมีหลายคน เคยลองเอานิ้วลูบๆ ตัวมันมาบ้าง ผิดที่เต็มไปด้วยเกล็ดมันๆ เลื่อมๆ แปลกๆ รวมทั้งลักษณะการขยับเคลื่อนไหวของร่างกายที่ชวนพิศวง บางคนก็ว่ามันน่าขยะแขยงและน่ากลัว บางคนก็ว่ามันน่ารักใจดี และบางทีก็มีหลายคน ที่บอกว่าตาโตๆ ของมันช่างน่ารัก แต่เรื่องที่เราต่างรู้กันดีก็คืองูไม่ใช่สัตว์ที่ไร้อันตราย ไม่ว่าจะตัวเล็กหรือใหญ่ มันก็ยังคงเป็น 'นักล่า' ที่เก่งกาจ และเป็นสาเหตุการเสียชีวิตของคนมาแล้วนับถือนัก โดยเฉพาะเหล่างูที่ไม่ได้ถูกเลี้ยงไว้ แต่อาศัยอยู่ในพงไพร ใช้สัญชาตญาณและกำลังอย่างเต็มเปี่ยมเพื่อล่าเหยื่อ พวกมันเหล่านั้นคือสุดยอดนักล่าที่แทบจะอยู่บนจุดสูงสุดของห่วงโซ่อาหาร

สัตว์ร้ายระดับนี้เองที่พวกเสี่ยวซีกำลังจะไปเผชิญในป่าลึกร้อนชื้นอันห่างไกลในแดนใต้ซึ่งแตกต่างจากต้าซิงอันหลังรวกับคนละชั่ว!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปรีดส์

ประวัตินักเขียน

ผู้ใช้นามแฝงในเวบป้อว่า 'อีจื่ออีเตอะฉวนซัว' (เรื่องเล่าขานของปลาตัวหนึ่ง) นักเล่ารุ่นซีเนียร์ผู้หลงไหลป่าลึกเร้นลับ ชอบใช้พานท้ายปืนจากไม้วอลนัทที่เคยอาบเลือดหมาป่า และเพื่อบรรลุนิยาม 'ยิงออกไปพลาดเป้า' จึงเคยใช้ชีวิตกินนอนกับปืนชนิดไม่ห่างตัว หลังจากฝึกฝนจนถึงขั้น 'ห่างร้อยก้าวยังทะลวงกิ่งหลิวหยางได้' จึงได้เริ่มเข้าป่าขึ้นเขา

... ด้วยความคิดที่ว่าพรานที่แท้จริงล้วนรักถนอมสัตว์ป่า นักล่าที่แท้จริงย่อมสงวนการชนฆ่าด้วยยาเกรงและด้วยรัก

เมื่อล่วงพ้นวัยกลางคนจึงนำประสบการณ์การล่าในวัยเยาว์ถ่ายทอดเป็นตัวอักษร แบ่งปันเรื่องราวอันน่าตื่นตะลึงในพงไพรให้แก่ผู้คนทั่วหล้า และเพื่อเขียนเรื่อง 'ล่า' ให้ดีที่สุดจึงส่งผลงานชิ้นแรกเข้าประกวดวรรณกรรมเทนเซ็นต์ครั้งที่ 5 ได้รับรางวัลชนะเลิศ...แต่นั้นเป็นเพียงการเปิดฉาก

'ล่า' ต่างหากจึงจะเป็นการเริ่มต้นที่แท้จริง

หลี่ต้า (Li Da)

จากใจนักแปล

ขณะที่กำลังแปล ข่าวเรื่องคนบุกเข้าไปล่าสัตว์ป่าคุ้มครองก็ดังลอยมาให้ได้ยินอีกะลอก ซึ่งทุกครั้งที่ได้ข่าวผมก็อดนึกสงสัยไม่ได้ว่าท่ามกลางยุคสมัยนี้ที่สามารถหาเนื้อสัตว์กินกันได้ง่าย ๆ พวกเรา仍将เข้าไปล่าสัตว์กันไปเพื่ออะไร เพื่อความอยู่รอด เพื่อความตื่นเต้น หรือเพื่อสิ่งอื่น

จริงๆ แล้วการเข้าไปล่าสัตว์ ถ้าเพื่อการดำรงชีวิตมันก็คงไม่ใช่สิ่งผิด แต่การเข้าไปล่าสัตว์เพื่อแสวงหาความตื่นเต้นมันคงไม่ใช่ ที่ยิ่งแย่ไปกว่านั้นคือการสนับสนุนให้เกิดการล่าสัตว์ อย่างการซื้อสัตว์ป่ามาเลี้ยงเหมือนอย่างที่เราได้ยินกันตามข่าว เห็นกันเกลื่อนเฟซอยู่ทุกวี่ทุกวัน

การได้พวกมันมาครอบครองไม่ได้เป็นการแสดงความรักความเอื้ออาทรนะครับ หยุดซื้อ หยุดเข้าไปล่าสัตว์ หันมาอ่านนิยายผจญภัยกลางไพรพฤษ์แทนกันดีกว่าครับ สนุกสนานตื่นเต้นได้เหมือนกัน

Wisnu

บทที่ 1

"ยายของฉัน...กลายเป็นหมาป่าไปแล้ว..."

ทันทีที่กระซิบประโยคดังกล่าวจบ จีเสี่ยวเหมียนก็ก้มหัวขดอว้าง
ไม่ต่างอะไรกับลูกกวางที่กำลังตื่นตระหนก

ผมรีบประคองเธอขึ้นมาและสำรวจดูตั้งแต่หัวจรดเท้า พอเห็นว่า
แขนขาเธอยังอยู่ครบก็ถอนหายใจอย่างโล่งอกและรีบถามเธอว่า
เกิดอะไรขึ้น แต่ดวงตาทั้งสองข้างของเธอนั้นเหม่อลอย ทำได้เพียง
ยิ้มนิ่งไม่พูดไม่จา

ผมมองไปรอบๆ และพบว่าผู้คนที่อยู่ข้างนอกกำลังมองมาทางนี้
คล้ายสนใจสนใจท่าทางประหลาดของเธอ

ผมรีบประคองจีเสี่ยวเหมียนเข้าไปข้างในร้าน หลังคิดไปคิดมาก็
ก็รู้สึกว่ามันคงจัดการไม่ไหวเลยบากหน้าไปขอให้เก้าแก่เนีย
แผงขายซาลาเปาช่วยหาซื้อเสื้อผ้าใหม่มาเปลี่ยนให้จีเสี่ยวเหมียน
และช่วยอาบน้ำล้างผมให้เธอ

หลังจากชำระล้างร่างกายเป็นที่เรียบร้อย ใบหน้าอวมชมพูอวบอิม

กับเส้นผมเปียกขึ้นก็เปลี่ยนจีเสี้ยวเหมือนให้กลับมาดูคล้ายนักศึกษา มหาวิทยาลัย ถ้าแก่เนี้ยแฉงชายซาลาเปาเอ๋ยปากชมผมว่าตาแหลมไม่เบา อีกทั้งยังพรั่ถามไม่ขาดปากว่าจะได้ดื่มเหล้ามั่งคลงานผมเมื่อไหร่

ผมเอะออไปตตามน้ำพร้อมยัดนูหรีให้แก่แก่เนี้ยกว่าจะไล่อีกฝ่ายออกไปได้ก็ไม่ใช่ง่าย หลังจากนั้นผมก็ออกไปซื้อเนื้ออบซอสจากร้านเยวี่ยเซ็งใจและขนมเป็ยะของร้านเต้าเซียงซุนกลับมาจำนวนหนึ่ง ทันทที่ที่วางพวกมันลงบนโต๊ะ ตาทั้งสองข้างของจีเสี้ยวเหมือนก็เปล่งประกายวาววับ เธอพุ่งเข้าไปใส่อาหารพวกนั้นอย่างรวดเร็วราวกับหมาป่า และยัดมันเข้าปากด้วยมือทั้งสองข้างอย่างตะกรุมตะกรามจนคำลักไอไม่หยุด

ผมยืนมองพลางถอนหายใจอยู่ใกล้ๆ ก่อนจะนั่งลงข้างเธอ รินชาให้ตัวเองถ้วยหนึ่ง แต่สุดท้ายแทนที่จะดื่ม ผมกลับจูดนูหรีสูบซ้าๆ พลางคิดว่ามันเกิดอะไรขึ้นกันแน่

ในความทรงจำของผม จีเสี้ยวเหมือนเป็นคนเข้มแข็ง มองโลกในแง่ดี หน้าที่ยังเสให้เหลี่ยมแพรวพราว คิดไม่ถึงว่าเธอจะกลายเป็นแบบนี้ไปได้ แน่نون ที่ทำให้ผมประหลาดใจยิ่งกว่าคือคำพูดของเธอเมื่อครู่

'ยายของฉัน...กลายเป็นหมาป่าไปแล้ว...'

มันหมายความว่าอะไร

ยายของเธอน่าจะหมายถึงช่างจีที่หายตัวไปอย่างลึกลับในป่าต้าซิงอันหลัง

ช่างจี...ผู้หญิงที่เก่งกล้าสามารถ อีกทั้งยังมีประวัติความเป็นมาลึกลับ จากที่เดมาเจวี่ยฮู่เสารวมถึงเรื่องราวต่างๆ ในเมืองหมาป่า เธอน่าจะมึสติปัญญาล้ำเลิศ มีอำนาจในการจัดการควบคุม และยังมีวิธี

ควบคุมฝูงหมาป่าด้วย

แต่คำพูดของจีเสี๋ยวเหมือนที่บอกว่ายายของเธอกลายเป็นหมาป่าไปแล้วนั้น ไม่ว่าจะทำยังไงผมก็ไม่เข้าใจ

'ยายของฉัน...กลายเป็นหมาป่าไปแล้ว...' คนกลายเป็นหมาป่า? เหลวไหลซัดๆ! แต่การที่เธอยังจำคำพูดประโยคนี้ได้ทั้งที่ตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ นั่นก็แปลว่าสำหรับเธอแล้วคำพูดนี้มีความหมายลึกซึ้ง ไม่ใช่เรื่องล้อเล่น

หากว่ากันจริงๆ มันย่อมหมายความว่ายายของเธอเปลี่ยนจากคนกลายเป็นหมาป่าไปแล้ว

เหลวไหลสิ้นดี คนกลายเป็นหมาป่าได้ที่ไหนกัน หรือว่ายายของเธอคือพระโพธิสัตว์กวนอิมที่เจ้าลิงซุนหงอคงอัญเชิญให้มาช่วย!

ไม่ๆ ผมตบหัวตัวเองพลางเปลี่ยนวิธีคิด

หรือจีเสี๋ยวเหมือนกำลังจะบอกว่าวิถีชีวิตของยายเธอเป็นแบบเดียวกับพวกหมาป่าไปแล้ว

เรื่องนี้พอเป็นไปได้อยู่

ยายเธอใช้ชีวิตอยู่ในเมืองหมาป่าได้ดินเป็นเวลานาน ไม่ว่าจะการดำรงชีวิตหรือรูปร่างหน้าตาอาจกลับกลายเป็นคนคล้ายหมาป่าเข้าไปทุกที

สมัยก่อนผมเคยอ่านเจอในหนังสือพิมพ์ ชาวเขียนเอาไว้ว่า ในบางพื้นที่มีการพบเห็นเด็กหมาป่า เด็กพวกนั้นคลานสี่ขา กินเนื้อดิบ มีขนสีดำปกคลุมตามร่างกาย ไม่ต่างอะไรกับหมาป่า

ทว่าผมก็ยังเชื่อไม่ลง ก็ผมมีตัวอย่างให้เห็นชัดๆ อยู่คนหนึ่ง ไม่ใช่หรือไงกัน ซานเซียวเติบโตมากับฝูงหมาป่า แต่ก็ไม่เห็นจะมีอะไรผิดปกติแตกต่างไปจากคนทั่วไป ขนสีดำอะไรก็ไม่เห็นจะมีสักเส้น

แน่นอน ยังมีความเป็นไปได้อีกข้อก็คือเธอต้องการบอกว่าช่างจีกลายเป็นสัตว์ประหลาดครั้งคนครึ่งหมาป่าเหมือนเต่าเจ็ยฮูไปแล้ว เรื่องนี้นับว่าเป็นไปได้มากโขอยู่

หลังกินข้าวต้มน้ำเสริจ จีเสี่ยวเหมียนก็เริ่มกลับมาสงบนิ่ง ผมเอ่ยปากถามเธออย่างระมัดระวังอีกครั้งว่าตกลงในตอนนั้นมันเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่ ทำไมเธอถึงกลายเป็นแบบนี้ไปได้ แล้วสุดท้ายมันเกิดอะไรขึ้นที่เมืองหมาป่า

แต่ไม่ว่าจะถามยังไง เธอก็ยังคงนั่งนิ่ง สายตาเหมอลอยเหมือนมองทะลุผ่านผมไปไกล คล้ายไม่เข้าใจว่าผมกำลังถามอะไรอยู่

หรือว่าเธอจะเสียดสีไปแล้วจริงๆ

ผมตัดสินใจพาเธอไปตรวจร่างกายที่โรงพยาบาล ไม่แน่ว่าบางทีสมองเธออาจถูกกระทบกระเทือนจากแรงระเบิด แม้จีเสี่ยวเหมียนจะแสดงท่าทีตกประหวั่นต่อสิ่งต่างๆ รอบตัว แสดงอาการหวาดกลัวต่อทุกสิ่งอย่างชัดเจน แต่อย่างน้อยเธอก็ยังคงวางใจผม คอยซุกตัวอยู่ในอ้อมแขนไม่ห่าง

เพราะไม่มีบัตรประจำตัวประชาชนติดมาด้วย ดังนั้นเมื่อถึงโรงพยาบาลกว่าผมจะพาเธอไปลงทะเบียน ตรวจร่างกายโดยละเอียดได้ ก็ต้องให้เวลานำให้คนรู้จักช่วย หมอบอกว่านอกจากจิตใจที่ถูกกระทบกระเทือนแล้ว อย่างอื่นก็ไม่น่าจะมีปัญหาอะไรจึงจัดยาพักผ่อนประสาทมาให้ชุดหนึ่งและให้ผมพาเธอกลับบ้านมาพักผ่อน

ตอนออกจากโรงพยาบาล คงเพราะเหน็ดเหนื่อยไม่ใช่เนี่ย จีเสี่ยวเหมียนเลยหมอบหลับอยู่ในรถ ระหว่างทางกลับบ้าน ผมรู้สึกสังเกตุเล็กๆ ว่ากันตามตรง ผมกับจีเสี่ยวเหมียนก็แค่เพื่อนที่บังเอิญได้พบหน้าค่าตากันเพียงไม่กี่ครั้งเท่านั้น การพาเธอไปพักค้างที่ร้าน

เหมือนไม่เหมาะไม่ควรสักเท่าไร

เธอไม่มีสัมภาระติดตัวมา ในกระเป๋าเสื้อก็มีแต่ความว่างเปล่า จะมีก็แต่ก้อนโคลนดำๆ ที่ไม่รู้ว่าเป็นอะไรจำนวนหนึ่ง ผมตัดสินใจปล่อยมันทิ้งไว้อย่างนั้น

หลังจากติดอยู่นาน ในที่สุดผมก็โทรหาบอดใหญ่จ้าว ตั้งใจว่าจะให้เธอไปพักอาศัยอยู่ที่ทุ่งลาสัตว์ก่อนชั่วคราว แต่บอดใหญ่จ้าวกลับดำเปิง "เอ็งคิดว่าทุ่งลาสัตว์เป็นวัดหรือไง ระวังตัวให้ดี ยังไงข้าก็ไม่ไว้ใจหลอน! บัดชบจริง เอ็งต้องไปทำเรื่องมัดสีมัดเถลิงอะไรมาแน่ๆ ไซหรือเปล่า หลอนถึงได้ตามมาถึงที่แบบนี้! เหว แทนที่จะทำตัวเป็นสุภาพบุรุษ ดันไปเลียนแบบเงินชื่อเหมย* จะไซแดงขาวบ้านแล้วชิงชะงัน! เฮอะ สมน้ำหน้า!"

ช่วยไม่ได้ สุดท้ายผมจึงได้แต่พาสีเสื้อเหมยมาพักอยู่ที่ร้าน

โชคดีที่สีเสื้อเหมยไม่เอะอะวอยวาย เธอเพียงนั่งนิ่งไม่ต่างอะไรกับหุ่นโชว์ ไม่รำให้ ไม่สงเสียวไหวกแหวก แบบนี้ก็ดี ถือเสียว่าเธอเป็นพนักงานร้านที่ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวไม่ได้คนหนึ่งก็แล้วกัน

มาซานกลับมาทำงานด้วยสีหน้าแจ่มใส แต่พอเห็นสีเสื้อเหมย เขาก็สะดุ้งโหยง หมอนั่นมองดูสีเสื้อเหมยที่ แล้วหันมาพิจารณาดูผมโดยละเอียดอีกที ก่อนจะพึมพำออกมา "ดอกไม้งามทำไมถึงมาปักอยู่บนกองขี้ควายได้"

ผมโมโห แต่ขณะกำลังจะด่าก็นึกขึ้นได้ว่าทำแบบนั้นไม่ได้ ขึ้นด่าออกไปก็เท่ากับยอมรับว่าตัวเองเป็นขี้ควายสิ

* เงินชื่อเหมย คือตัวละครจากวรรณกรรมเรื่อง 'เป่าปุ่นจิ้น' เดิมเป็นบัณฑิตยากไร้ จากครอบครัวมาเพื่อเดินทางเข้าสอบรับราชการ แต่เมื่อสอบได้เป็นจ้วงหยวน และเป็นทีโปรดปรานของฮ่องเต้ จนได้รับพระราชทานสมรสกับองค์หญิง มีศักดิ์เป็นราชบุตรเขย ก็ดีดขาดจากครอบครัว ทั้งยังสั่งภาคคนเพื่อปกปิดฐานะเดิม จึงมักถูกช่างเปรียบเปรยถึงคนทะเล่ทะเล่ขาน หยาบข้าว สีมบุญคุณคน ละทิ้งลูกเมีย

ดังนั้นผมจึงได้แต่แก้งทำเป็นไม่ได้ยืนแล้วยกขาขึ้นตีม แต่ ลืมนึกไปว่าซาถั่วยนั้นเพิ่งรินน้ำเดือดลงไปหมดๆ ปากลิ้นจึงถูกลวกพอง ปวดแสบปวดร้อนจนน้ำตาไหลพราก

เจ้าหมาซานตัวแสบนั่งหัวรองอหายใจแหบราดอยู่บนพื้น ผมทนไม่ไหวเลยเดินตรงไปตบกะโหลกทีหนึ่ง

ผมสั่งหมาซานว่าช่วงนี้ที่ร้านจะเพิ่มชั่วโมงทำงาน เพราะฉะนั้นไม่ว่าจะกลางวันหรือกลางคืน เขาต้องอยู่เฝ้าร้านตลอด

ในร้านมีห้องอยู่สองห้อง ตอนนี่แบ่งให้จี้เสี่ยวเหมียนไปแล้วห้องหนึ่ง ดังนั้นผมกับหมาซานเลยต้องนอนเปียดหลังชนหลังอยู่บนเตียงหลังเดียว ไม่เพียงแต่อากาศที่ร้อนอบอ้าว หากแต่บรรยากาศยังชวนตะขิดตะขวงแปลกๆ ที่น่าเบื่อที่สุดคือต้องมาทนฟังคำพูดของเขาที่ว่าเขาสนใจผมมากกว่าที่จี้เสี่ยวเหมียนสนใจเสียอีก

ถึงจะรู้สึกกระอักกระอ่วนอยู่บ้าง แต่ยังไงก็ดีกว่าปล่อยให้ผมกับเธอชายหนึ่งหญิงหนึ่งอยู่กันสองต่อสอง ไม่อย่างนั้นเกิดวันดีคืนดีสติสัมปชัญญะของเธอฟื้นคืน ถึงตอนนั้นผมกระโดดแม่น้ำหวงเหอก็ไม่มีทางฟอกตัวได้สะอาด

วันเวลาผ่านไปวันแล้ววันเล่า ถึงอาการของจี้เสี่ยวเหมียนยังไม่มีการดีขึ้น แต่อย่างน้อยมันก็ไม่ได้เลวร้ายลง ทุกวันเธอทำเพียงนั่งนิ่งอยู่บนเก้าอี้หวายใต้ต้นไม้หวงเก่าแก่กลางลาน มองดูท้องฟ้า มองดูฝูงนกพิราบที่บินผ่านไปมาเป็นครั้งคราว ไม่ต่างกับภาพวาดน้ำหมึกอันงดงามเรียบง่ายสงบนิ่ง

บางครั้งผมใช้เวลาครู่หนึ่งนั่งมองดูท้องฟ้าเปลี่ยวเหงาอยู่เป็นเพื่อนเธอ ไม่ก็หลบไปยืนสูบบุหรี่อยู่อีกด้านเงียบๆ ไม่พูดไม่จา

เห็นเธอเป็นแบบนี้ ผมเองก็อดทุกข์ใจจนดำหนิตัวเองไม่ได้

หญิงสาวในวัยสติโสดงามทำไมถึงมีสภาพไม่ต่างจากหุ่นกระบอก
แบบนี้

เธอไปเจอเรื่องอะไรในเมืองหมาป่าเข้ากันแน่
แล้วซานเซียวหายไปในไหน

หลายวันมานี้ผมให้หมาซานติดประกาศตามหาญาติของเธอไปทั่ว
ดูซีว่าจะมีคนในครอบครัวเธอติดต่อมาบ้างหรือเปล่า แต่ก็อดนึกถึง
เรื่องที่เราเคยเล่าว่าบ้านเธอในเวลานี้น่าจะเหลือแค่เธอคนเดียวไม่ได้

หลังผ่านพ้นเหตุการณ์ยากลำบากในเมืองหมาป่า สภาพจิตใจ
ของเธอคงพังทลาย แต่นึกไม่ถึงว่าเธอกลับเดินทางมาหาผมถึงที่นี่
หรือว่าบนโลกใบนี้ผมคือเพื่อนเพียงคนเดียวของเธอ

ตอนอยู่ในเมืองหมาป่า ผมพลั้งปากพูดที่อยู่ร้านให้เธอฟังแค่
ครั้งเดียวเท่านั้น นึกไม่ถึงว่าเธอจะตามหาผมจนมาถึงที่นี่ได้ กว่าจะ
เดินทางมาถึงไม่รู้ว่าจะต้องลำบากลำบากขนาดไหน แล้วแบบนี้จะให้ผม
ใจไม่ได้ระกำผลึกใสใสส่งเธอไปได้ยังไงกัน

เวลาการค้าไม่ยุ่ง ผมมักจะปลีกตัวไปนั่งใต้ต้นไม้เป็นเพื่อนเธอ
ครู่หนึ่ง สูบบุหรี่สักมวน พูดคุยกับเธอ บ้างก็เล่าเรื่องราวภายในร้าน
บ้างก็เล่าย้อนกลับไปถึงเรื่องราวน่าสนใจสมัยผมยังเป็นเด็ก

แต่ส่วนใหญ่ผมมักไม่พูดอะไร เพียงนั่งมองดูท้องฟ้าเป็นเพื่อนเธอ
ท้องฟ้าเหนือเมืองเปยจิงยังคงเป็นสีเทาที่ดูแห้งผากเหมือนทุกครั้ง
ฝูงนกพิราบบินผ่านลาน เสียงนกหวีดดังปรี๊ด กิ่งไม้ไหวสั่นเบาๆ

ผมพนันควันออกมวงหนึ่งและมองมันค่อยๆ จางหายพลางคิดว่า
หากชีวิตผ่านผันไปเช่นนี้ทุกวันก็ไม่เลว

ผ่านไปสองสามวัน นายห้างก็โทรมาเรียกให้ผมเข้าไปหา

พอไปถึงที่นั่น ผมก็พบว่าไปหลังไมอยู่ คนที่ออกมาเปิดประตูให้คือนายห้างเอง หันที่ที่ประตูเปิดออก แทนที่จะรีบเรียกผมเข้าไป เขากลับทำเพียงยืนนิ่งอยู่กลางลานสวน ใจลอยพลางเหม่อมองดูแผ่นฟ้าเบื้องบน หลังจากผ่านไปครู่หนึ่งเขาถึงให้ผมเข้าไปในห้องหนังสือ

ผมรู้สึกไม่สบายใจ ดูท่าเรื่องที่เกิดขึ้นในตำซิงอันหลังจะส่งผลกระทบต่อนายห้างไม่ใช่บ่อย ท่าทางเขาในเวลานี้อ่อนล้าอย่างเห็นได้ชัด

พอเข้าไปในห้องหนังสือ ผมก็คิดว่าอีกเดี๋ยวนายห้างคงซักถามอะไรบางอย่าง แต่กลับพบว่าเขาเอาแต่นั่งนิ่งไม่พูดไม่จาอะไร สุดท้ายยก็หยิบบุหรี่มวนหนึ่งออกมาคิป์ไว้ในมือแต่ไม่คิดจะจุด

ผมนั่งป้ออยู่ตรงนั้น ไม่รู้ว่าควรจุดบุหรี่ให้เขาหรือเปล่า ท่ามกลางบรรยากาศเก๋ๆ กังๆ สุดท้ายผมก็ตัดสินใจเปิดบทสนทนา "นายห้าง... ครั้งที่แล้ว ผม..."

นายห้างแสดงอาการวิตกกังวลเล็กๆ ออกมาให้เห็นริมฝีปากเขาสั่นระริก หันไค่นั้นก็ถอดแว่นออก เผยให้เห็นถึงไบหน้าซีดเขียวเด่นชัดและพูดกับผมด้วยน้ำเสียงร้อนร่น "เสี้ยวซี นายดูสิว่าฉันเป็นใคร!"

"เป็นใคร" ผมจูงง "ก็นายห้างไงครับ"

ดวงตาของนายห้างเบิกขึ้น เสียงสั่นเครือ "เสี้ยวซี นายดูให้ดีฉันก็คือน้ำเล็กของนาย!"

ผมตะลึง ทะลึ่งพรวดลุกขึ้นยืน ละล้าละล้าถามทันควัน "น้ำเล็ก? นายห้าง...คุณหมายความว่ายังไง!"

นายห้างปลดกระดุมเสื้อหันไค เผยให้เห็นรอยแผลเป็นรูปจันท์สี่เหลี่ยมจางๆ บนไหล่ "เสี้ยวซี นายดูนี่!"

ผมจ้องมองดูแผลเป็นนั้นตาไม่กะพริบ ต่อให้หุบตีผมให้ตายผมก็ไม่มีทางลืมเรื่องรอยแผลเป็นบนไหล่ของน้ำเล็กได้ ตอนยังเล็กแม่เคย

เล่าให้ผมฟังว่ามีอยู่ปีหนึ่งตอนหน้าหนาวแม่กับน้ำเล็กเข้าป่าไปตัดไม้ ต้นไม้ต้นนั้นไม่ต่างอะไรกับภูตผีปีศาจ เห็นอยู่ซัดๆ ว่าลำต้นถูกตัดขาดแล้ว แต่มันกลับไม่ยอมล้ม

ต้นไม้ที่ถูกเลื่อยขาดแต่ไม่ล้ม ชาวป่าชาวเขาเชื่อว่ามันก็ด้วยเพราะต้นไม้เก่าแก่พวกนั้นบรรลุนิเวศน์แล้ว สามารถใช้ลมหายใจเอือกสุดท้ายของตัวเองไว้หมายจะทับคนที่ตัดมันให้ตาย ถึงตอนนั้นไม่ว่าคนตัดไม้จะหลบหนีไปทางไหน มันก็จะล้มเอนไปทางนั้น ทับใส่คนที่ตัดมันจนและเป็นใจัก

คิดจะเอาตัวรอดจากแรงอาฆาตของต้นไม้ คนตัดไม้ต้องถอดเสื้อนอกโยนทิ้งไปอีกด้าน เมื่อต้นไม้เก่าแก่เข้าใจว่านั่นคือคนที่ตัดโค่นมัน มันก็จะล้มทับใส่เสื้อแทน

น้ำเล็กในเวลานั้นนิสัยหัวหาญ เขาถอดเสื้อนอกออกอย่างรวดเร็วก่อนจะโยนมันไปอีกฟาก ต้นไม้เก่าแก่ต้นนั้นเอนล้มไปตามเสียง แต่แม่ของผมกลับตกใจจนลาน แยกแยะเส้นทางไม่ถูก สุดท้ายก็วิ่งผิดทาง โชคดีที่ได้น้ำเล็กลากตัวกลับมาใช้แขนบังเธอไว้

ไหล่ของเขาถูกกิ่งไม้ทิ่มเข้าไปในเนื้อเป็นแผลลึก ต่อมาภายหลังแม้จะหายดี แต่ก็ทิ้งแผลเป็นรูปจันทร์เสี้ยวไว้

ดวงตาของผมเบิกขึ้น มองดูนายห้างอย่างไม่อยากนึกเชื่อ ปากอ้าค้างไม่รู้จะควรเรียกอีกฝ่ายเช่นไร "นาย...น้ำ..." ตลอดระยะเวลาหลายปีที่ผ่านมาผมเรียกเขาว่านายห้างมาตลอด การที่จู่ๆ จะให้เปลี่ยนไปเรียกว่าน้ำเล็กนั้น ยังไงผมก็อดกระอักกระอ่วนใจไม่ได้

น้ำเล็กยิ้มโอบอ้อมอารีแล้วตบไหล่พลางบอกให้ผมนั่ง เขาเองก็ตื่นต้นไม้ต่างจากผมและตีบนุหรือใส่ปากตัวเอง ก่อนยื่นบนุหรืออีกมวนให้ผมรีบล้วงเอาไฟแช็กออกมาจุดให้น้ำเล็ก ก่อนจะจุดให้ตัวเองแล้วอัดควัน

เข้าปอดเต็มแรง ปลายนิ้วสั่นสะท้าน ขี้นุหรือร่วงกราวลงพื้น

หลังได้ควันบุหรี่สองสามฟืด ใจผมก็เริ่มกลับมาสงบนิ่ง ผมเงยหน้า ขึ้นมอง ใบหน้าของน้ำเล็กซ่อนอยู่ท่ามกลางควันบุหรี่ ดูเลื่อนรางคล้าย ภาพลวงตา ชู่ๆ ผมก็นึกวิตกกังวล คนคนนี้ใช้น้ำเล็กที่หายสาบสูญไปนาน ถึงสามสิบปีของผมจริงหรือเปล่า แล้วทำไมทั้งๆ ที่ผมอยู่ได้สายตาเขา มาโดยตลอด เขาถึงไม่ยอมบอกเรื่องนี้ให้รู้แต่แรก แต่กลับเก็บงำมันไว้ จนตอนนี้ถึงเพิ่งจะยอมบอกความจริง

ผมลองเรียกเขา "น้ำเล็ก..."

เขาพยักหน้า "เสียวชิ"

ผมพูดอย่างลึกลับ "น้ำเล็ก แม่บอกว่าน้ำ..."

น้ำเล็กพยักหน้า "ฉันรู้ พวกนายคงคิดว่าฉันตายไปแล้ว..." เขา ยิ้มเจื่อนแล้วอัดควันบุหรี่เข้าปอดทีหนึ่ง ก่อนจะพนมมือออกมาช้าๆ ตาหрімองดูแผ่นฟ้านอกหน้าต่าง "อย่าว่าแต่พวกนายเลย ตอนนั้น แม้แต่ตัวฉันเองก็ยังคงคิดว่าตัวเองตายไปแล้วเหมือนกัน"

ผมอดถามไม่ได้ "น้ำเล็ก ตกลงตอนนั้นมันเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่"

น้ำเล็กยิ้มขึ้น "ตอนนั้นเกิดเรื่องอะไรขึ้น ตลอดหลายปีมานี้แม้แต่ ฉันเองก็ยังไม่อาจเข้าใจ"

ผมพูดถึงเรื่องที่รู้ "แม่บอกว่าตอนนั้นเป็นช่วงฤดูหนาว มีทีมสำรวจ ทีมหนึ่งแวะมา น้กับตาเดินทางเข้าป่าไปพร้อมกับคนพวกนั้น หลังจากนั้น น้ำก็ไม่ได้กลับมาอีก..."

น้ำเล็กพยักหน้า "เหตุการณ์มันเป็นเช่นนั้นจริงๆ"

ผมนึกถึงเรื่องเล่าเกี่ยวกับทีมสำรวจในเวลานั้นขึ้นมาได้ "คนแก่ ในหมู่บ้านต่างบอกว่าทีมสำรวจกลุ่มนั้นไม่ปกติ..."

น้ำเล็กสีหน้าเคร่งขรึมแฝงไว้ซึ่งท่าทีเกรี้ยวกราดดูดัน "ไม่ปกติ?"

คนพวกนั้นยิ่งกว่าไม่ปกติ พวกเขาไม่ใช่คน..."

ผมพยักหน้า "ใช่ คนปกติที่ไหนจะเสี่ยงตายเข้าป่าตอนหิมะตกหนักกัน"

น้ำเล็กสงเสียดประชิดเป็นซาออกมาคำหนึ่ง ไม่พูดอะไรอีก
ผมอดถามต่อไม่ได้ "น้ำเล็ก หลายปีมานี้ ทำไมน้ำถึงเอาแต่อยู่ที่นี้
ไม่กลับไปเยี่ยมบ้านบ้าง"

น้ำเล็กถอนหายใจ "ไม่ใช่ฉันไม่อยากจะกลับ แต่หลายปีมานี้...
คนที่คิดเล่นงานฉันยังมีชีวิตอยู่ เพราะฉะนั้นฉันจึงยังกลับไม่ได้!"

ผมตกใจ "มีคนคิดทำร้ายน้ำ?"

น้ำเล็กยิ้มหยัน "แล้วนายคิดว่าไง หลายปีมานี้หากไม่ใช่เพราะ
ต้องหลบหนีศัตรู ฉันมีหรือต้องคอยปิดบังชื่อแซ่แบบนี้!"

ผมรีบถาม "ศัตรู? ใคร"

น้ำเล็กสีหน้าเคร่งขรึม "ตอนนั้นหลังจากขึ้นเขาไป พวกเราก็
ก็พบเจอเรื่องราวต่างๆ มากมาย...ที่สำคัญคือ ในทีมสำรวจมีคน
จ้างเล่นงานฉัน ฉันไม่ได้หายสาบสูญไปเอง หากแต่ถูกคนผลักตก
หน้าผา โชคดีที่ดวงแข็งตกลงไปค้างอยู่บนต้นสนเลยรอดตายมาได้
ก่อนจะได้รับความช่วยเหลือจากชาวฮองกงคนหนึ่ง

เพราะไม่กล้ากลับไป ฉันเลยแต่งเรื่องโกหกบอกตัวเองเป็น
เด็กกำพร้า เพราะไม่ระวังตอนล่าสัตว์เลยพลัดตกหน้าผา ถ้าแก่
ชาวฮองกงคนนี้ร่ำรวยมหาศาล ไม่เพียงชอบล่าสัตว์ หนำซ้ำยังไม่มีลูก
พอเห็นว่าฉันเป็นเด็กกำพร้า เลยยอมควักกระเป๋าจ่ายเงินทำเรื่องรับ
อุปการะฉันเป็นลูกบุญธรรม พาฉันกลับฮองกง เรื่องราวหลังจากนั้น
นายเองก็รู้ เขาให้ฉันมาเปิดทุ่งล่าสัตว์อยู่ที่เป่ยจิง...

เฮ้อ หลายปีมานี้ อันที่จริงฉันเฝ้าดูพวกนายอย่างลับๆ มา

โดยตลอด ดังนั้นตอนนายมาสัมภาษณ์ ฉันจึงจำนายได้ทันที แต่บอกให้นายรู้ไม่ได้ก็เท่านั้น เรื่องราวยังไม่จบ คนที่เล่นงานฉันยังไม่ตาย เพราะฉะนั้นฉันจึงเปิดเผยตัวให้นายรู้ไม่ได้*

ผมเข้าใจได้ทันทีว่าทำไมนายห้างในตอนนั้นถึงได้สายตาแหลมคม เสนอเงื่อนไขดี ๆ มากมายเพื่อจูงใจผม ที่แท้ก็เพราะเขาต้องการเลี้ยงดูผม ก่อนจะเลื่อนตำแหน่งให้ผมเป็นผู้จัดการร้านนี้เอง

มีนาตลอดระยะเวลาหลายปีมานี้ เวลาผมแอบทำการค้าเล็กๆ หาเงินเข้ากระเป๋าถึงได้ไม่มีคนสนใจ หรือตอนไปเมืองหมาป่า ไม่ว่าเป็นตายยังไงนายห้างก็เลือกที่จะปกป้องผม ยินดีใช้ชีวิตเสี้ยวชานฉือ แลกกับชีวิตของผม ไหนจะคำพูดคำจาที่สื่อความหมายเป็นนัย อีกมากมาย ที่แท้ก็เพราะเขาเป็นน้ำเลี้ยงของผมนี่เอง!

น้ำเลี้ยง...

คำเรียกที่ไม่คุ้นปากแต่คุ้นหูจากภูษัดขึ้นในใจผมที่ละน้อย

ตอนยังเล็ก แม่มักใช้เรื่องของน้ำเลี้ยงมาเล่าเป็นนิทานให้ผมฟังอยู่เป็นประจำ

หากจะว่ากันด้วยใจเป็นธรรมแล้ว ตอนยังเล็กน้ำเลี้ยงของผมนับว่า แสบไม่เบา เรื่องที่เขาเคยทำสมัยยังเด็กจะว่าไปทุกเรื่องต่างล้วนเอามาเล่าเป็นนิทานได้

ตอนสิบขวบเขานับจักรยานตราเฟื่องหวงไปบ้านญาติที่ตั้งอยู่บนทางเขา ไกลออกไปสิบกว่ากิโลเมตรเพียงลำพัง พอพลบค่ำ เขาก็ทำตัวอย่างกับคนอารมณ์แปรปรวน ยืนกรานจะกลับบ้านให้ได้ 'ไม่ว่าใครจะพูดยังไงก็ไม่ฟัง พอทุกคนเผลอ เขาก็แอบย่องขึ้นรถ คันที่สองเก้า ออกแรงถีบ ล้อรถก็หมุนเร็วจี๋ไม่ต่างอะไรกับกงล้อไฟได้ฝ่าทำนาจาควบจักรยานไล่กวอดพระจันทร์กลับบ้านเร็วอย่างกับฟ้าแลบ

นำเขี้ยวยักษ์ไปคืนราชาสรพิษ
คือภารกิจที่นายห้างมอบให้เสี่ยวซีไว้
ก่อนเจ้าท้าวจะหายสาบสูญไปอย่างไรร่องรอย
แม้เสี่ยวซีจะไม่รู้ว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้นกับผู้เป็นนาย
แต่คนอย่างนายห้างทำการใดล้วนมีเหตุมีผลรอบคอบ
เขาจึงตามตัวบอกลใหญ่จ้าว เก็บกระเป๋าคอกเงินอีกครึ่ง
สู่ป่าฝนเขตร้อนแคบไต่อันลึกลับ และเติมไปด้วยสัตว์มีพิษนานา
ที่ซึ่งความรู้จากป่าเหน็บหนาวทำจริงอันหลังไม่อาจช่วยเหลืออะไรได้
ทว่าสิ่งที่รอพวกเขาอยู่ไม่ใช่เพียงสภาพอากาศอันตรายหรือสัตว์ร้ายทั่วไป
แต่มันอาจเป็นถึง ‘สัตว์ศักดิ์สิทธิ์’ ในตำนานแห่งลุ่มแม่น้ำโขง!

วรรณกรรมลึกลับ-สืบสวน
ISBN 978-616-06-2408-9

9 786160 624089
ราคาปก: 439 บาท